

meget vanskeligt at sætte en saadan, og jeg forstaar ikke, hvorfor man ikke kan overlade denne Sag til Præsten. Jeg har nok set og hørt Udtalelser — og hvis jeg ikke husker feil, har den ærede Minister ved en anden Leilighed ogsaa udtalt det — om, at det kan ske administrativt; men skal Kirkebestyrelsen give Lov dertil ved enkelte Leiligheder, kan den dog ikke have Andet at gaa efter end en Erklæring fra vedkommende Præst; der er virkelig ingen Anden, der kan give Kirkebestyrelsen Oplysning om, hvilke Forhold der ere tilstede, og Ingen har bedre Kjendskab til Sagen end vedkommende Præst. Det bliver altsaa i Virkeligheden Præstens Syn paa Sagen, der bliver det Afgjørende, og paa hvilket der kun bliver sat et Stempel af Kirkebestyrelsen, og det kan jeg ikke se er af saa stor Bigtighed. Det forekommer mig, at Kirkebestyrelsen maatte have den Tillid til sine Embedsmænd især i en Tid som denne, da man holder dem i stramme Tæiler, at de ogsaa i den Henseende ville strængt og samvittighedsfuldt opfylde deres Pligt. Dernæst er det en Hovedbestemmelse i det foreliggende Lovforslag, at Barnet maa nyde Nadveren samme Dag, det konfirmeres. Den ærede Ministers Standpunkt dertil er os ikke ubekjendt; men jeg kunde dog ønske, at den ærede Minister vilde give os en lille Smule Besked om, hvorfor han saa bestemt sætter sig imod, at Barnet nyder Nadveren samme Dag, det konfirmeres. Det forekommer mig dog, at man maa kunne siges med Rette, at ovenpaa selve den Handling, hvorved Barnet har vedkjendt sig sin Daabspagt, turde det være allerbedst stiftet til at gaa til Alters. Derfor kan jeg ikke se, at der er den fjerneste Grund til at holde saa strengt paa, at det ikke maa nyde Nadveren samme Dag, det er konfirmeret, og derfor tror jeg, at Mange have det som jeg, at de vilde være meget glade og taknemmelige, dersom den ærede Minister vilde oplyse os om, hvad der kan være til Hinder for, at Barnet nyder Nadveren samme Dag, det konfirmeres. At det ikke er en Misforstaaelse, at den ærede Minister er bestemt derimod, tror jeg er givet; dette er bekjendt nok af den Skrivelse, en Præst paa Morsø fik af den ærede Minister. Jeg vil altsaa efter det, jeg her har udtalt, grumme nødig, at en Ændring af Konfirmationslovgivningen skulde indskrænke sig til det, her er foreslaaet. Det synes mig, at det er altsor lidt, og at der er meget Andet, vi maa se at faae ordnet saaledes, at Alt, hvad der egentlig ikke vedrører selve Konfirmationshandlingen, bliver taget bort. Nu veed jeg nok, at det er sagt fra flere Sider, og den ærede Minister tror jeg ogsaa har sagt det Samme, at det gik ikke an at give disse Friheder, og at han særlig er bestemt imod en Forandring af Aldersgrænsen; thi saa, siger man, vilde Forældre, der selv havde en sygelig Kristendomsopfattelse, maasse vække en utidig Ærang hos Barnet til at blive konfirmeret og nyde Nadveren; men dertil vil jeg svare, hvad i Alverden

kan ikke misbruges? So bedre en Ting er, desto snarere kan den misbruges. Det er af de Ændringer, som altid komme frem mod en Reform, at det gaar ikke an, fordi det kan misbruges; men det har ikke for mig den fjerneste Betydning. Skal der gjøres Ændringer mod en Reform, saa skal det paavises, at der, hvor Reformen føres hen, fører den ud i en falsk Udvikling og i Usandhed. Men kan man sige, at en Reform fører os til mere Sandhed, og at hele Udviklingen er sand, saa har det for mig ikke Bægt, hvormeget man end taler om, at den kan misbruges. Jeg skal med disse saa Ord tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag, idet jeg vil haabe, at det Udvalg, som det formodentlig bliver henvist til, vil gjøre det til Gjenstand for nærmere Drøftelse, og at det der kan modtage de Ændringer og Tillæg, som jeg anser for høist nødvendige.

Taug: Naar den ærede sidste Taler sagde, at Konfirmationen er en rent kirkelig Handling, maa jeg paa det Allerbestemteste modsig ham; det er ikke nogen rent kirkelig Handling. Kan Nogen sige dette, der har nogen Kundskab til, hvad Konfirmation er, og hvorledes den er kommen, og navnlig den Form, som den fik her i Landet, da Christian den Sjette i 1736 paabød den og sagde: Gaa I ikke til Alters, kunne I gaa hen der og der og staa i Gabsstøffen eller blive afleverede til Hæren i Bestindien. Og saa kommer det ærede Medlem og vil fortælle os her i Thinget, i vore oplyste Læber at det er en rent kirkelig Handling; det er jo det rene, skjære Papisteri at sige det. Det ærede Medlem klager over, at denne Lov er for lille; det klager jeg ikke over; det er noget Andet, jeg klager over; det, den foreslaar, kan være nok, men den lader af megen Uttydelighed. Dernæst udtalte det ærede Medlem, at naar vi kunde faae en Lov med noget Mere i, saa vilde der komme noget mere Sandhed ind i Konfirmationen. Det er det rene, skjære Papisteri, at vi ved Love kunne skaffe Sandhed tilveie, og det undrer mig meget at høre, at det ærede Medlem, der vedkjender sig en bestemt kirkelig Retning, kan føre den Tale. Tværtimod gaar det med Ordet Konfirmation som med fremmede Ord i det Hele, at det snart kan betyde det One og snart det Andet, derfor siger man gjerne, at Fanden og Diplomater, naar de ville narre Folk, altid bruge fremmede Ord; thi de ere ligesom Lokes Stø, man kan med dem løbe baade i Luften og paa Javet og sige: Tag mig nu; de kunne igjen komme fra det, de have sagt, og man kan ikke saa fat paa dem. Men taler man danske Ord, hvad mener man saa dermed? Man mener Bekræftelse. Det var det, den ældre Kirke mente dermed, og som Herren udtalte ved Indstiftelsen. „Læser dem at holde Alt det, som jeg har bebudet“. Det er, at blive bekræftet i det, og saaledes har den gamle